

Arrest

nr. 121 480 van 26 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 28 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 12 november 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 december 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat D. LAUWERS en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 mei 2013 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in (bijlage 19ter) als echtgenoot van mevr. M. V. O. Hij legde een huwelijksakte voor op 26 april 2013 alsook een paspoort en geboorteakte.

1.2. Verzoeker werd verzocht om ten laatste op 15 juli 2013 de volgende documenten over te maken: attesten ziektekostenverzekering, bewijs voldoende huisvesting, bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

1.3. Hij maakte een aanslagbiljet personenbelasting en een verklaring van een boekhoudkantoor over.

1.4. Op 12 november 2013 werd ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

**"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIË MAANDEN
MET BEVEL OM H ET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.05.2013 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornamen: KA

Nationaliteit: Togo

Geboortedatum: (...)1979

Geboorteplaats: Amou-Oblo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 2290 VORSELAAR

om de volgende reden geweigerd;

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie. .

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele en toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen (en minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2010 - aanslagjaar 2001) Echter, dit aanslagbiljet is onvoldoende recent om in overweging genomen te worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.'*
- inkomstenverklaring d.d., 15.03.2013, afgeleverd door boekhoudkantoor VH. Deze verklaring is echter geen officieel document van de belastingen (aanslagbiljet, en wordt bijgevolg beschouwd als een verklaring op eer, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*

Op basis van de voorgelegde documenten kan onze dienst niet beoordelen of de Belgische onderdaan heden beschikt over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 1° van de wet van 15.12.1980; legaal verblijf in België is verstreken.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS.

Te Brussel op 12.11.2013

Voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie..."

2. rechtspleging

2.1. Wat betreft de door verzoeker opgeworpen prejudiciële vraag die door deze Raad aan het Grondwettelijk Hof zou dienen gesteld te worden, kan kort worden volstaan door de vermelding dat dezelfde rechtsvraag, die verzoeker opwerpt, reeds door het Grondwettelijk Hof in haar arrest nr.

123/2013 van 26 september 2013 beantwoord werd met de vaststelling dat er ter zake geen schending van de grondwet voorligt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een samengenomen enig middel werpt verzoeker een schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van de artikelen 40ter en 62 van de vreemdelingenwet, de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, de schending van artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek, de schending van artikel 8 van het EVRM en tenslotte de schending van artikelen 12 en 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens.

3.2. Verzoeker betoogt samenvattend dat nergens werd aangegeven dat hij aan een bepaald barema diende te geraken of de laatste fiscale aangifte diende over te maken, te meer nu deze een vertekend beeld zou geven daar zijn echtgenote werkzaam was als landbouwster. De bestaansmiddelen zouden nog niet gekend zijn omwille van een betwisting tussen zijn echtgenote en haar gewezen echtgenoot omtrent een groot vermogen. Volgens hem zal zijn echtgenote over voldoende bestaansmiddelen beschikken. Hij vervolgt dat hij recht heeft te huwen met een persoon van zijn keuze en recht heeft met zijn gezin samen te wonen. Volgens verzoeker diende de verwerende partij te vragen om bijkomende informatie.

3.3. Het onderdeel van het middel waar verzoeker de schending van de artikelen 12 en 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens opwerpt, is onontvankelijk gelet op de afwezigheid van een juridisch afdwingbaar karakter van deze regels die als resoluties of aanbevelingen beschouwd worden waaruit geen juridisch afdwingbare rechten gepuurd kunnen worden.

3.4. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt *infra* verder wordt onderzocht.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

3.5. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet en er vastgesteld wordt dat de Belgische echtgenote van verzoeker ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet heeft aangetoond over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken beschikken.

3.6. Het spreekt voor zich dat het opleggen van de verplichting aan een gezinshereniger om in te staan voor het onderhoud van de personen die hem vervoegen, vereist is met het oog op de bescherming van de openbare orde en het economisch welzijn van het land (zie in deze zin EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 65; EHRM 20 oktober 2005, nr. 8876/04, Haydarie v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 september 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 50.). De onbeperkte immigratie van personen die niet kunnen terugvallen op een ondersteuning van familieleden zou immers de openbare veiligheid, het economisch welzijn en de rechten en de vrijheden van anderen ernstig in het gedrang kunnen brengen.

3.7. In de bestreden beslissing wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, geen oordeel uitgesproken over het recht op een huwelijk, doch wel over het al dan niet verlenen van een verblijfsrecht in functie van zijn Belgische echtgenote. Daartoe moet aan de vereiste verblijfsvoorwaarden, zoals neergelegd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, worden voldaan. Verzoeker is overigens reeds gehuwd op 26 april 2013 met zijn Belgische echtgenote, de bestreden beslissing dateert van 12 november 2013. Zodoende kan de bestreden beslissing verzoekers recht om te huwen geenszins in de weg hebben gestaan.

3.8. Het feit dat verzoeker zich dient te houden aan de primaire huwelijksverplichtingen zoals vervat in artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek en dat de echtgenoten verplicht zijn tot samenwoning is *in casu* niet relevant, aangezien verzoeker dient aan te tonen dat hij voldoet aan de wettelijke verblijfsvoorwaarden inzake gezinshereniging.

3.9. Verzoeker ontkent overigens niet dat hij diende te voldoen aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België oor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden".

3.10. Uit dit artikel volgt dat de gezinshereniger, de Belgische echtgenote van verzoeker, dient aan te tonen dat zij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Zoals reeds eerder aangehaald betwist verzoeker niet dat hij in het kader van zijn vestigingsaanvraag een aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2010 / aanslagjaar 2011) heeft voorgelegd samen met een inkomstenverklaring van 15 maart 2013, opgesteld door boekhoudkantoor VF. Dit vindt steun in het administratief dossier. Bovendien stelt verzoeker uitdrukkelijk dat de bestaansmiddelen van zijn echtgenote nog niet gekend zijn omwille van een betwisting tussen zijn echtgenote en haar gewezen echtgenoot omtrent een groot vermogen. Hij stelt daarbij dat hij meent dat zijn echtgenote over voldoende bestaansmiddelen zal beschikken.

3.11. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het aanslagbiljet personenbelasting, aanslagjaar 2011 te recent is en de inkomstenverklaring geen officieel document van de belastingen uitmaakt. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog dat nergens staat aangegeven welk barema de bestaansmiddelen van de referentiepersoon dienen te bereiken, daar artikel 40ter, 3° van de vreemdelingenwet duidelijk is waar verwezen wordt naar honderd twintig procent van het bedrag

bedoeld in artikel 14, § 1, 3 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Daarnaast verantwoordt hij het feit dat het aanslagbiljet van het jaar 2011 werd voorgelegd door voor te houden dat het aanslagbiljet van het jaar daarna een vertekend beeld zou geven. Dergelijk betoog doet niets af aan het feit dat verzoeker geen recent (aanslagjaar 2012) heeft voorgelegd, waartoe hij in staat was gelet op het feit dat de vestigingsaanvraag werd ingediend in mei 2013. Tenslotte is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat de verklaring van een boekhoudkantoor geen officieel document uitmaakt en dat een 'verklaring op eer' niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan worden getoetst. Verzoeker brengt hiertegen niets in dat van die aard is dergelijke beoordeling te weerleggen. Daarenboven zou deze verklaring op eer dan het enige 'bewijsstuk' van de stabiele bestaansmiddelen, zoals bedoeld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, uitmaken, gelet op de gedateerdheid van het aanslagbiljet. Op het moment van de bestreden beslissing voldeed verzoeker aldus niet aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden inzake stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

3.12. Verzoeker ontkent overigens niet dat hij diende te voldoen aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40ter van de vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing van 12 november 2013 wettig van aard is. In diens inleidend verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande immers zelf het volgende: *“Overwegende dat de bestreden beslissing misschien naar de letter van de wet kon worden genomen maar dat zij genomen werd in strijd met minstens de geest van de wet daar waar op eenvoudige wijze vertoger kon worden gevraagd stukken mede te delen houdende onder meer de inkomsten van de afgelopen jaren”*.

3.13. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, kwam het hem wel degelijk toe om de nodige elementen aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Er berust op verzoeker immers een medewerkingsplicht en informatieplicht. Het kwam verzoeker dus toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het vervullen van de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden voor zijn aanvraag en er zich bewust van te zijn dat het bestuur enkel vermag rekening te houden met het geheel aan gekende informatie op het moment dat de bestreden beslissing genomen wordt. Er bestaat derhalve geen verplichting in hoofde van het bestuur, nadat verzoeker in kennis werd gesteld van de documenten die hij nog diende bij te voegen, alsnog een bijkomende vraag tot overmaken van documenten te stellen. Een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt in die zin evenmin aangetoond.

3.14. Verzoeker geeft in diens inleidend verzoekschrift dan wel de tekst van artikel 8 van het EVRM nominatief weer, doch hij licht niet in het minst toe op welke wijze deze regel door de bestreden beslissing precies zou worden geschonden. Om die reden is dit onderdeel van het middel dan ook naar vaste rechtspraak onontvankelijk (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900, RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

3.15. Daarenboven bestaat er nog steeds de mogelijkheid om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). Temeer nu verzoeker zelf aangeeft dat zijn echtgenote over voldoende bestaansmiddelen beschikt of zal beschikken.

Het bestuur kwam aldus op een zorgvuldige wijze tot haar bestreden beslissing die gesteund is op correct gekwalificeerde feiten, zoals deze terug te vinden zijn in het administratief dossier. Gelet op de vaststelling dat de wettelijke voorwaarden vervat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet vervuld werden, is het oordeel van het bestuur niet kennelijk onredelijk of disproportioneel te noemen. In de motivering van de bestreden beslissing staan de redenen van de weigering niet alleen duidelijk en omstandig opgesomd, deze redenen zijn tevens draagkrachtig en schragen de bestreden beslissing afdoende.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC